

«نیکی» بر فراز شهر سوخته

مدت دو شبانه روز ادامه پیدا کرد و در مرکز شهر، حتی آسفالت‌ها در حال سوختن بود.

وسعت و مدت بمباران شهر باعث کشته شدن حدود ۲۵۰ هزار نفر از مردم شد. تعداد کشته‌های این بمباران، از تعداد کشته‌های بمباران اتمی ژاپن نیز بیش‌تر است. با این وجود، بسیاری از مردم و اغلب روایت‌های تاریخی، از وقوع چنین فاجعه‌ای بی‌خبر اند و اغلب تنها به بمباران اتمی ژاپن اشاره می‌کنند.

البته، بعد از جنگ، طرف پیروز جنگ، اعلام کرد که بر طبق تحقیقات آن‌ها، فقط ۲۲ تا ۲۵ هزار نفر در این بمباران قربانی شده‌اند. این آمار، بارها توسط تاریخ‌نویس‌ها و محققان رد شده است. پس از جنگ، هیچ یک از افرادی که مسئول بمباران شهر در سدن بودند، به خاطر انجام «جنایت جنگی» و کشتار غیرنظامی‌ها محکوم نشدند. اما مجسمه‌ای که این چنین، در عکس «ریشارد پیتر»^۱، با شگفتی به سوگ و عبرت ایستاده، تندیس «نیکی» است که در کنار پانزده تندیس دیگر (که هر یک فضیلتی اخلاقی را نمایندگی می‌کردند) در سال ۱۹۰۷ بر سر شهرداری در سدن ساخته شده بود و از قضا در این بمباران جان سالم به در برده است. این تندیس که از روبرو آغوشی گشوده و پذیرا دارد و به مهربانی می‌خواند، در این نما گویی بیننده را به مشاهده‌ی شدت فاجعه و قساوت آدمی دعوت می‌کند؛ بی‌شک با امید به این که هنوز مخاطبانی آگاه، مهرورز و متعهد هستند که می‌توانند «ببینند» و تصمیم‌هایی متفاوت، برای ساختن جهانی دیگرگون بگیرند.

وقتی تاریخ جنگ جهانی دوم گفته می‌شود، اغلب تنها، بر جنایت‌های آلمان نازی به سرکردگی هیتلر تأکید می‌شود اما از قتل و کشتارهای طرف مقابل جنگ، بخصوص انگلستان و آمریکا، کمتر چیزی می‌شنویم.

در روزهای ۱۳ تا ۱۵ فوریه‌ی سال ۱۹۴۵، بیش از ۱۲۰۰ بمب افکن نیروی هوایی انگلستان و ایالات متحده‌ی آمریکا، به بمباران شهر «درسدن» در آلمان پرداختند و بیش از ۳۹۰۰ تن بمب و مواد آتش‌زا را بر سر زنان، کودکان و مردم غیرنظامی شهر فروریختند. در سدن، اهمیت نظامی نداشت و شهری نسبتاً امن شمرده می‌شد. از این رو، مردمان شهرهای شرقی آلمان، برای فرار از جنگ و بمباران، به درسدن پناه برده بودند. به همین دلیل، در آن زمان، جمعیت شهر، تقریباً دو برابر (نزدیک به ۶۰۰ هزار نفر) شده بود. نیروهای مهاجم کاملاً از این قضیه آگاه بودند.

درباره‌ی چرایی این بمباران... شاید این بمباران برای تحت فشار گذاشتن حکومت و مردم آلمان، از طریق ایجاد وحشت، صورت گرفته بود و شاید این حمله برای بی‌مصرف و نابود کردن شهری بود که انگلستان و آمریکا می‌دانستند در آینده، تحت نفوذ و سیطره شوروی خواهد بود.^۱

در این بمباران، بیش از ۹۰ درصد شهر، به طور کامل تخریب و نابود شد. در اثر انفجار شدید و گسترده‌ی بمب‌ها، توفانی آتشین شکل گرفت که ۳۹ کیلومتر مربع از مرکز شهر را سوزاند و منجر به تلفات جانی وحشتناکی شد. بیش از نیمی از کشته‌ها، به علت سوختن در این توفان آتش، غیرقابل شناسایی بودند. آتش‌سوزی در شهر، به

(۱) در آن زمان آمریکا و شوروی، هر دو، بر علیه آلمان متحد شده و در کنار یکدیگر می‌جنگیدند. اما آن‌ها از قبل، با هم اختلاف‌های شدیدی داشتند و رقیب سیاسی و نظامی یکدیگر نیز بودند. اتحاد آن‌ها موقتی بود و فقط تا زمانی ادامه داشت که آلمان تسلیم شود. انگلستان و آمریکا به هیچ وجه نمی‌خواستند که بعد از جنگ، کارخانه‌ها و امکانات آلمان به دست نیروهای شوروی بیفتد. در سدن، در شرق آلمان بود و به احتمال زیاد، بعد از جنگ در اختیار شوروی قرار می‌گرفت. شاید حمله‌ی انگلستان و آمریکا به درسدن، برای این بود که این شهر نابود شده و بلااستفاده گردد تا در آینده، نیروهای شوروی نتوانند از آن، بهره ببرند.

Richard Peter (۲)

جنگ جهانی دوم

یکی از مهم‌ترین اتفاقات قرن بیستم، جنگ جهانی دوم بود. این جنگ، از سال ۱۹۳۹ تا ۱۹۴۵ طول کشید. در این جنگ آلمان، ایتالیا و ژاپن در یک سو قرار داشتند و انگلستان، فرانسه، آمریکا و شوروی (روسیه) در سوی دیگر. جنگ در ابتدا از اروپا شروع شد اما کم‌کم به بسیاری از نقاط جهان کشیده شد. اروپا، آفریقا، خاورمیانه، اقیانوس اطلس، کشورهای شرق آسیا و بسیاری دیگر از سرزمین‌ها، به صحنه‌ی جنگ و خون‌ریزی تبدیل شدند.

آغازگر جنگ، رژیم نازی آلمان بود. نازی‌ها گروهی خشن و تندرو (به رهبری «آدولف هیتلر») بودند که در آن زمان، قدرت را در آلمان دست داشتند.

سرانجام پس از شش سال جنگ، در ابتدا آلمان شکست خورد و تسلیم شد. چند ماه بعد، ژاپن توسط آمریکا بمباران اتمی شد و این کشور نیز تسلیم گشت. به این ترتیب، جنگ جهان دوم به پایان رسید.

